Broj: S1 3 U 036564 20 U
Sarajevo, 17.02.2022. godine

25.02.22
US-03 07-1 256 20

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Ljiljane Lalović, kao predsjednika vijeća, Željke Krmek i Efraima Čosića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Azre Mušanović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „DANIAL S" d.o.o. Tešanj, kojeg zastupa punomoćnik Sanel Nezirić, advokat iz Sarajeva, protiv rješenja broj: JN2-03-07-1-1414-9/20 od 09.07.2020. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Filijala Mostar, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 17.02.2022. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Filijal Mostar, broj: JN2-03-07-1-1414-9/20 od 09.07.2020. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena protiv odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača, broj: U.D.01.04-6979/20 od 27.05.2020. godine, ugovornog organa JP BH Pošta, Sarajevo, u postupku javne nabavke zimske službene odjeće i odbijen je zahtjev za naknadu troškova za sastav žalbe i zahtjev za povrat naknade za pokretanje žalbenog postupka i usvojen je zahtjev za naknadu troškova izjašnjenja na žalbu u iznosu od 280,80 KM i obavezan je žalitelj da iste nadoknadi ugovornom organu u roku od 15 dana od dana prijema rješenja.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora. U obrazloženju tužbe navodi da ugovorni organ nije izričito propisao da se uzorci moraju dostaviti za svaku podstavku, pa čak i oni koji su potpuno identični osim u dijelu logo znaka, te nije ni propisao kako i na koji način i kojom metodom će se vršiti ocjena dostavljenih uzoraka. Smatra da je nepravilna ocjena tuženog u odnosu na ovaj žalbeni navod jer je tužitelj dostavio sve uzorke koji su predmet analize i laboratorijskog ispitivanja, a sam logo nije predmet ispitivanja i analize pa nije ni bilo nužno dostavljati više uzoraka identičnog proizvoda koji ima razliku samo u logo znaku. Nadalje navodi da je iz priloženih punomoći vidljivo da je Almir Kukulja uposlenik ponuđača „KM Trade" d.o.o. Visoko, te je isti na temelju priloženih

punomoći ovlašten da isključivo u ime i za račun navedene firme potpisuje i ovjerava izjave iz člana 45, 47., 50., 51. i 52. Zakona o javnim nabavkama, pa dostavljanje izjava koje je dao u svoje ime nije prihvatljivo. Ukazuje da je tuženi propustio ocijeniti da na pojedinim izvještajima nedostaje logo Instituta za akreditiranje BiH (BATA), a iz razloga što „EURO INSPEKT" d.o.o. Sarajevo nije akreditovan da vrši analize po pojedinim ispitivanim parametrima i metodama kojime je trebalo dokazati da uzorci zimske službene odjeće odgovaraju tehničkim karakteristikama zadanim u tehničkoj specifikaciji. Smatra pogrešnim zaključak tuženog da nedostajanje loga Instituta za akreditiranje BiH ne predstavlja razlog za odbacivanje ponude iz prostog razloga što nedostatak loga potvrđuje da laboratorija nije zvanično osposobljena za testiranje svih vrijednosti sadržanih u tehničkoj specifikaciji ugovornog organa. Nadalje pobija rješenje i u dijelu kojim je usvojen zahtjev punomoćnik ugovornog organa za naknadu za sastav izjašnjenja na žalbu. Navodi da je članom 105. stav 3. Zakona o upravnom postupku propisano da se troškovi za pravno zastupanje nadoknađuju samo ako su bili nužni i opravdani, a izjašnjenje ugovornog organa nije nužna i neophodna radnja, odnosno tuženi bi donio odluku po žalbi i da ugovorni organ nije dostavio svoje izjašnjenje. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak, te da mu se nadoknade troškovi postupka u visini propisanoj Tarifom za sporove procjenjive vrijednosti.

U odgovoru na tužbu tuženi Ured za razmatarnje žalbi BiH, Filijala Mostar, ugovorni organ JP BH Pošta i zainteresirana stranka „KM Trade" d.o.o. Visoko su predložili da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz sljedećih razloga.

Iz stanja spisa i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi, da je ugovorni organ JP BH Pošta pokrenuo postupak javne nabavke zimske službene odjeće, za koji je obavještenje o nabavci broj: 238-1-1-136-3-51/20/20 objavljeno na portalu javnih nabavki dana 04.03.2020. godine, te je nakon okončanog postupka dana 27.05.2020. godine donio odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, broj: U.D.01.04-6979/20. Tužitelj je protiv navedene odluke izjavio žalbu koju je tuženi osporenim rješenjem odbio kao neosnovanu. Tuženi je ovako odlučio, kako to proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja jer je zaključio da je ponuda izabranog ponuđača dostavljena u skladu sa zahtjevima iz tenderske dokumentacije.

Cijeneći pravilnost i zakonitost osporenog rješenja ovaj sud je našao da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni zakona.

Zakonom o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH", broj 39/14) uređuje se sistem javnih nabavki u Bosni i Hercegovini, utvrđuju pravila za postupke javnih nabavki i to na način da se definiraju prava, dužnosti, odgovornosti i pravna zaštita učesnika u postupku javne nabavke, te nadležnosti Agencije za javne nabavke Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Agencija) i Ureda za razmatranje žalbi Bosne i Hercegovine (član 1. stav 1. citiranog zakona). Ovo znači, da svaki učesnik (dobavljač) u postupku javne nabavke, mora imati isti položaj i mogućnosti da pod

jednakim uslovima ne samo učestvuje u postupku javne nabavke nego i da bude izabran kao najpovoljniji ponuđač. Pod pojmom javna nabavka, u smislu ovog zakona, podrazumijeva se nabavka roba, usluga ili radova koje provodi ugovorni organ ili sektorski ugovorni organ iz člana 4. i 5. Zakona o javnim nabavkama, u skladu sa odredbama Zakona o javnim nabavkama i podzakonskim aktima (član 1. stav 2. Zakona o javnim nabavkama). Odredbom člana 53. Zakona o javnim nabavkama je propisano, da je ugovorni organ dužan pripremiti tendersku dokumentaciju u skladu sa odredbama ovog zakona i podzakonskim aktima i da u tenderskoj dokumentaciji daje potpune informacije o uvjetima ugovora i postupku dodjele ugovora, a koji su kandidatima/ponuđačima dovoljni za pripremu zahtjeva za sudjelovanje, odnosno ponuda na stvarno konkurentskoj osnovi.

Ovo sudsko vijeće ukazuje, da je postupak javne nabavke formalan postupak, te svako, pa i najmanje nepoštivanje zakonom propisane forme dostavljene ponude čini istu neprihvatljivom. Zato je i zakonodavac u odjeljku A. Poglavlja II. Provođenje postupka javne nabavke (Kvalifikacija kandidata i ponuđača), propisao postupak provjere kvalifikacije dobavljača, ograničenje za učešće u postupku javne nabavke, tehničke i profesionalne sposobnosti dobavljača, te ostale kriterije ocjene ponude. To znači, da postupak ocjene ponude nekog dobavljača prolazi kroz različite faze. Prvo je faza provjere kvalificiranosti ponuđača, slijedi faza ocijene ekonomske i finasijske podobnosti, te tehničke i profesionalne sposobnosti. Bilo koji nedostatak uočen u ovoj fazi, jeste razlog za diskvalifikaciju ponuđača iz daljeg postupka dodjele ugovora predmetne javne nabavke. Kako po nalaženju ovog Vijeća, ponuda izabranog ponuđača ispunjava zahtjeve koje je naveo ugovorni organ u tenderskoj dokumentaciji, to je pravilan zaključak tuženog organa, da je ponuda istog ponuđača prihvatljiva, zbog čega je i odlučio kao u dispozitivu osporenog rješenja.

Tuženi organ je, u skladu sa osnovnim principima Zakona o javnim nabavkama, pravilno ispitao, da li je ugovorni organ pravilno proveo postupak javne nabavke i da li su uslovi tenderske dokumentacije propisani na nediskirimantorskoj osnovi i ravnopravnim tretmanom prema svim ponuđačima. Iz stanja spisa proizilazi, da je ugovorni organ ocijenio da je ponuda izabranog ponuđača sačinjena u skladu sa tenderskom dokumentacijom. Navodima tužitelja koji su u tužbi, nije doveden u sumnju zaključak tuženog u tom pravcu.

Neosnovan je tužbeni prigovor kojim se ukazuje da ugovorni organ nije izričito propisao da se uzorci moraju dostaviti za svaku podstavku. Tačkom 7.3.1 tenderske dokumentacije propisano je da što se tiče tehničke i profesionalne sposobnosti, ponuđači trebaju ispuniti sljedeće minimalne uslove, a koji se mogu potvrditi sa dokazima iz člana 49. Zakona o javnim nabavkama, a to su: c) dostavljanje uzoraka, d) dokaz o usklađenosti sa tehničkim karakteristikama. Tačkom 7.3.2 propisano je da kao dokaz za tačku 7.3.1 pod c) i d) ponuđač je dužan: c) obavezno treba izraditi uzorke zimske službene odjeće za sve pozicije iz Aneksa 3 u skladu sa tehničkom specifikacijom, d) ponuđač je dužan dostaviti dokaz/certifikat/izvještaj izdat od strane mjerodavne institucije za kontrolu kvaliteta kojim se dokazuje da dostavljeni uzorci zimske službene odjeće odgovaraju tehničkim karakteristikama zadanim u tehničkoj specifikaciji iz Aneksa 3 i koji ne smiju biti stariji od 3 mjeseca računajući od dana dostavljanja ponude. Obzirom da tužitelj nije postupio u skladu sa zahtjevanim, te nije dostavio uzorke za sve ponuđene robe, to je pravilan zaključak tuženog da je tužiteljeva ponuda neprihvatljiva, imajući u vidu i da je tačkom 6. Aneksa 3 propisano

da je ponuđač dužan dostaviti uz svoju ponudu uzorke svih pozicija službene odjeće. Ukoliko ponuđač uz svoju ponudu ne dostavi tražene uzorke, u potpunosti u skladu sa tehničkom dokumentacijom, ponuda će se smatrati nepotpunom i neće se uzeti u dalje razmatranje.

Nadalje, neosnovan je i tužbeni prigovor kojim se ukazuje da je iz priloženih punomoći vidljivo da je Almir Kukulja uposlenik ponuđača „KM Trade" d.o.o. Visoko, te je isti na temelju priloženih punomoći ovlašten da isključivo u ime i za račun navedene firme potpisuje i ovjerava izjave iz člana 45, 47., 50., 51. i 52. Zakona o javnim nabavkama, pa dostavljanje izjava koje je dao u svoje ime nije prihvatljivo. Naime, kako to iz stanja spisa proizlazi ponuđač „KM Trade" d.o.o. Visoko na strani 53 svoje ponude je dostavio ovlaštenje dato od strane direktora Nihada Mašića za uposlenika firme, Almira Kukuljca, kojim se isti ovlašćuje da u konkretnoj javnoj nabavci može izvršiti sve radnje, kao što je potpisivanje i ovjeravanje izjava iz člana 45. i 52. Zakona o javnim nabavkama, te potpisivanje i parafiranje tenderske dokumentacije. Osim toga dostavljena je i punomoć za istu osobu, koja je notarski ovjerena i u kojoj je navedeno da se ovlašćuje za potpisivanje i ovjeru izjava u smislu člana 45, 47., 50., 51. i 52. Zakona o javnim nabavkama, a u svrhu pripreme dokumentacije za kvalifikaciju i učešće u postupku javnih nabavki. Ovo nadalje znači da je punomoćnik ovlašten i da daje izjave koje su tražene u smislu odredbi člana 45., 47. i 52. Zakona o javnim nabavkama. Ovo vijeće ukazuje i na Mišljenje Agencije za javne nabavke BiH, broj:03-02-1-317-1/15 od 03.02.2015.godine, a koje je dato na osnovu člana 92. stav 3. tačka d) Zakona o javnim nabavkama, koja u cilju osiguranja pravilne primjene zakona pruža tehničku i savjetodavnu pomoć i ugovornim organima i dobavljačima u vezi primjene i tumačenja odredbi zakona i podzakonskih akata. U navedenom Mišljenju stoji da je forma o ispunjenosti uslova iz člana 45. do 51. Zakona o javnim nabavkama objavljena u Uputstvu za pripremu tenderske dokumentacije i ponuda i ista predstavlja podzakonski akt koji su ponuđači dužni koristiti prilikom pripreme ponuda za konkretan postupak javne nabavke. Uputstvo propisuje da navedene izjave potpisuju lica u svojstvu ovlaštenih predstavnika privrednih društava-zakonski zastupnici, ali da u cilju blagovremenog i efikasnog procesa pripreme ponude ovlašteno lice privrednog društva može prenijeti svoje pravo na druge uposlenike. Iz navedenog jasno proizlazi da ukoliko ovlašteno lice ovlasti nekog uposlenika privrednog društva da daje i potpisuje izjave o ispunjenosti uslova iz gore navedenih odredbi Zakona o javnim nabavkama, ugovorni organ je dužan takve izjave i prihvatiti ako je uz izjave priložena i data punomoć. Iz navedenih razloga ovo vijeće smatra da su navodi tužitelja u pogledu validnosti i prihvatljivosti navedene punomoći neosnovani.

Neosnovano tužitelj ukazuje da je tuženi propustio ocijeniti da na pojedinim izvještajima nedostaje logo Instituta za akreditiranje BiH. Naime, kako to pravilno i tuženi zaključuje „Euro inspekt" d.o.o. je mjerodavna institucija za kontrolu kvaliteta, odnosno akreditovana od strane Instituta za akreditiranje BiH, te obzirom da tenderskom dokumentacijom nisu postavljeni zahtjevi vezano za vrste akreditovanih metoda, to je dostavljanjem izvještaja izdatog od strane navedene laboratorije u postpunosti ispunjen zahtjev postavljen tenderskom dokumentacijom.

Nadalje, neosnovano tužitelj ukazuje da je osporeno rješenje nepravilno i u dijelu odluke o troškovima postupka. Naime, stranka ima pravo na pravno zastupanje, a koji troškovi će joj biti nadoknađeni, zavisi od ocjene da li se radi o

nužnim i opravdanim troškovima. Ovo proizilazi iz odredbi člana 105. Zakona o upravnom postupku, koje regulišu položaj i prava stranke u postupku, stava 2. i 3. citirane odredbe. Dakle, stranka u postupku pred upravnim organima ima pravo na naknadu troškova za pravno zastupanje, ako ti troškovi nisu prouzrokovani zloupotrebom postupka. Preduslov je, dakle, da se radi o opravdanim troškovima za vođenje tog postupka, jer se na taj način omogućava stranci da koristi stručna pravna znanja i ima adekvatno zastupanje svojih interesa u upravnom postupku. Naime, ugovorni organ je u žalbenom postupku imao pravo da zatraži stručnu pravnu pomoć od subjekta koji je u skladu sa važećim propisima ovlašten za njeno pružanje, kao i da zahteva da mu izdaci koje je tom prilikom učinio budu naknađeni. Troškovi za sastavljanje pravnih lijekova propisani su Advokatskom tarifom, njihova visina nije arbitrarno određena, niti na bilo koji način zavisi od volje ponuđača. Ovo sudsko vijeće ukazuje da suviše restriktivnim tumačenjem odredbi Zakona o upravnom postupku koje se odnose na troškove postupka može se doći u situaciju da se bez osnova ograniči ustavno pravo na pravnu pomoć, odnosno uskratiti zakonsko pravo da troškovi angažovanja pravne pomoći budu naknađeni. Ovo vijeće ukazuje i da je ugovorni organ dužan dostaviti izjašnjenje na žalbu, obzirom da član 100. stav 5. Zakona o javnim nabavkama propisuje ako ugovorni organ postupajući po žalbi utvrdi da je žalba blagovremena, dopuštena i izjavljena od ovlaštenog lica, ali je neosnovana, dužan je u roku od pet dana od datuma zaprimanja žalbu proslijediti URŽ-u, sa svojim izjašnjenjem na navode žalbe, kao i kompletnom dokumentacijom u vezi s postupkom protiv kojeg je izjavljena žalba.

U skladu sa navedenim i obzirom da su u osporenom rješenju sadržani valjani razlozi o činjenicama, koje razloge u cijelosti uvažava i Sud, te obzirom da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrdjenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni pravila postupka koji je prethodio donošenju pobijanog konačnog upravnog akta i pravilnoj primjeni zakona, to je tužba tužitelja neosnovana, pa je u smislu odredbe člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučeno kao u dispozitivu ove presude.

ZAPISNIČAR
Azra Mušanović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Ljiljana Lalović